

Domácí pobožnost 17. 1. 2021

modlitba Ondřeje Horkého, studenta bohosloví z Brna

Pane Bože náš, jsi s námi každý den, na každém místě, nejsme nikdy sami. Děkujeme Ti za to. Děkujeme také za sluneční svit, který nám denně dopřáváš, za sníh, který nám napadl a za déšť, který svlažuje naši zem.

Děkujeme za radosti každého dne, za lidi, které můžeme znát, a za práci či školu, kterou máme.

Chci také prosit za ty, kteří nejsou třeba tak v pohodě. Za ty, kteří si procházejí nějakou životní strastí, za ty, kteří jsou nemocní nebo mají někoho blízkého nemocného. Prosím i za ty, kterým někdo zemřel. Buď s nimi, Pane.

Chtěl bych Tě prosit i za obyvatele států, kde není klid. Zejména pak za obyvatele USA, kde doznívají nepokoje. Dej, prosím, svůj pokoj na ta místa neklidu. Provázej nás i nadále v našich dnech, ukazuj nám svou vůli, a žehnej nám. Amen.

píseň 639 Hned zrána vzdej díky

kázání 1 Sa 3.1-10 + 19

...Jednoho dne ležel Élí na svém místě. Oči mu začaly pohasínat, takže neviděl. Boží kahan ještě nezhasl a Samuel ležel v Hospodinově chrámě, kde byla Boží schrána.

Hospodin zavolal na Samuela. On odpověděl: „Tu jsem.“ Běžel k Élímu a řekl: „Tu jsem, volal jsi mě.“ On však řekl: „Nevolal jsem, lehni si zase.“ Šel si tedy lehnout.

Ale Hospodin zavolal Samuela znovu. Samuel vstal, šel k Élímu a řekl: „Tu jsem, volal jsi mě.“ On však řekl: „Nevolal jsem, můj synu, lehni si zase.“ Samuel ještě Hospodina neznal a Hospodinovo slovo mu ještě nebylo zjeveno.

A znovu, potřetí, zavolal Hospodin Samuela. On vstal, šel k Élímu a řekl: „Tu jsem, volal jsi mě.“ Tu Élí pochopil, že mládence volá Hospodin.

I řekl Élí Samuelovi: „Jdi si lehnout; jestliže tě zavolá, řekneš: Mluv, Hospodine, tvůj služebník slyší.“ Samuel si tedy šel lehnout na své místo. A Hospodin přišel, stanul a zavolal jako předtím: „Samueli, Samueli!“ Samuel odpověděl: „Mluv, tvůj služebník slyší.“

...Tak Samuel vyrůstal a Hospodin byl s ním. Nedopustil, aby některé z jeho slov padlo na zem.

Jak to celé začalo? V Ráma se trápí žena Chana, protože nemůže mít děti. Je ponižovaná druhou ženou svého muže, pláče, neví si rady. Modlí se a chodí do chrámu. Jednou dá Bohu slib: *Bože, dáš-li mi syna, zasvětím ho Tobě!* Chaniny modlitby a její slib přinášejí změnu Božímu lidu. Změnu, která zatím není vidět, teprve pučí, teprve se dere vzhůru jako proudy spodních vod.

Současně se něco děje i ve svatyni v Šílo. Kněz Élí tam dopustí, aby jeho synové hanobili Boží jméno – vědomě přestupují Boží nařízení a řády, přizpůsobují se pohanským božstvům, ponižují muže i ženy.

V Ráma to na povrchu vypadá jako tma tmoucí, pláč a beznaděj - a přitom se rodí naděje. V Šílo to navenek vypadá v pořádku, konají se bohoslužby, zbožní lidé navštěvují chrám - avšak v místě, kde čekáme Boží světlo, je veliká tma.

Boží kahan však ještě nezhasl, ještě hoří! Paprsek naděje stále hoří a přesto ho někteří nevidí – protože ho vidět nechtějí. Neslyší Boží volání ti, kdo působí hluk a chaos, kdo působí nepokoj, kdo mají klapky na očích. Nezaslechnou Boží oslovení ti, kdo uvěřili vábení světa, jednají svévolně nebo spoléhají jen na sebe, věří ve svobodu bez řádu (což není skutečná svoboda).

Boží kahan však ještě svítí a my můžeme hledat, jakými cestami se nám dává Bůh poznat, slyšet.

Gerbrand van den Eeckhout: Anna přináší Samuele k Élímu

Chana plní svůj slib, syn Samuel přichází do svatyně v Šílo. Doba není nevhodnější. Boží muž ohlásil konec Élímu i jeho synům a od té chvíle není slyšet Boží hlas, nejsou slyšet prorocká slova. Dokonce už nikdo na nějaké další Boží promluvení nečeká. Ani Élí, ani jeho synové a nyní nejspíš ani budoucí kněz Samuel.

Jeho úkolem se má stát ohlašování Božího práva, střežení truhly smlouvy (významného symbolu Boží přítomnosti s jeho lidem) a pečování o Boží svícen. Lidé pod vedením Élího odvykli naslouchat tichému Božímu hlasu. Avšak to, že člověk Boha neslyší, to vůbec nemusí znamenat, že Bůh mlčí. I v temnotě lidských životů Bůh připravuje něco nového, připravuje záchranu. Boží kahan stále hoří.

Élí spí, Samuel leží v blízkosti truhly smlouvy. Všude je ticho a v něm zaslechne Samuel hlas. (Slyšení má Samuel přímo ve jméně - hebrejský kořen š-m-a znamená Bůh vyslyšel, Bůh slyší.) A tak odpovídá: „Tady jsem“ a rozběhne se za Élí. Ten ho však pošle zpět. „Nevolal jsem tě. Běž si lehnout.“ Situace se opakuje znova. O Élímu je na začátku kapitoly řečeno, že mu oči začaly pomasínat, takže neviděl. Může to být vyjádření toho že Élí stárne, je unavený a pomalu mu odchází zrak. Může to však také znamenat, že Élí ztratil schopnost vidět Boží dílo, slyšet Boží hlas, slyšet Boží oslovení, přemýšlet nad Boží přítomností s člověkem.

Jak jen slyšet a rozeznat Boží hlas? Jak jen vzít vážně, že Bůh mluvil a mluví i dnes? Jak jen to všechno rozpoznat když toho není tak docela schopen ani Élí - kněz?

Bůh je s člověkem trpělivý. Volá donekonečna. Jednou, třikrát, stokrát. Čeká, až to člověku dojde, jako to napotřetí došlo Élímu. Přejde chvíle, kdy zaslechneme Boží hlas, uvidíme Boží dílo. Není důležité kdy. Je důležité, že vůbec.

„Jestliže tě Bůh zavolá,“ radí Élí Samuelovi, „řekneš: Mluv, Hospodine, tvůj služebník slyší.“ Samuel je připraven. Élí to nejsložitější přeci zvládl - naučil Samuela (ač sám 'ztrácel spojení') zaslechnout Boží hlas a odpovědět na Boží zavolání.

A co my? Slyšíme Boží oslovení? Nebo už nedoslýcháme, protože nevěříme, že i k nám Bůh promlouvá? Nebo toužíme slyšet něco konkrétního nebo nějakým způsobem a ono nic? Nebo jsme kdysi zaslechli a zapomínáme odpovídat?

Možná jsme vyrůstali v evangelické (nebo obecně křesťanské) rodině – narození křest, náboženství konfirmace... Přišla chvíle, kdy jsme sami za sebe, pravdivě a bez vnějších tlaků řekli: Mluv i ke mně, Hospodine, Tvůj služebník/Tvá služebnice slyší? A zaslechli jsme a reagovali jsme podle toho?

Někdo možná nechtěl slyšet ani v chrámu ani jinde. Někdo nechtěl slyšet, ale ze slušnosti či pod tlakem rodiny chodí do chrámu. Někdo možná slyšel nebo slyšet touží, a proto chrám navštěvuje. Jiný slyší, chrám nenavštěvuje a přeci odpovídá. Každá cesta je jedinečná.

A důležité jsou mezníky: umět rozpoznat Boží volání (Bůh má často své posly v bližních a lidech okolo) a odpovídat na něj.

Bože, chceme být na příjmu, nechceme ztratit spojení. Přemýšlíme, zda jsme v minulých dnech nezaslechli někde hluboko v srdci, ve svědomí Tvůj hlas. Přemýšlíme, zda nás nevoláš prostřednictvím lidí, se kterými jsme spojení neztratili. Přemýšlíme nad tím, kdy jsme naposledy byli tiší, prázdní, naslouchající, abys nás mohl oslovit.

Prosíme Tě, nevzdávej to s námi. Amen

píseň 440 Ozvi se, Pane můj

požehnání

Kéž máš vždy práci, kéž tvé ruce vždy mají co dělat.

Vždy nějaké peníze v kapse, minci či dvě.

Na římsu tvého okna ať vždy dopadá sluneční paprsek,

a v tvém srdci ať je jistota, že po dešti přijde duha.

Kéž ti je vždy nablízku dobrá ruka přítele,

a Bůh ať naplní tvé srdce a povzbudí tě radostí.

Kéž ve svém srdci vděčně uchováš

množství bohatých dnů života.

S léty ať roste každý dar, který ti Bůh kdy propůjčil -

abys všechny, které miluješ, naplnil radostí.

V každou hodinu v radosti i bolesti se ti vstříc

usmívá Ten, který se stal člověkem - zůstaň v jeho blízkosti.

svatá edita stein - terezie benedikta od kříže
zemřela na počátku srpna r. 1942 v jedné z plynových komor
vyhlazovacího tábora osvětim-březinka
s davidovou hvězdou na kabátě
se krátký čas, který pobyla v táboře starala o bezprizorní
děti
žila tichý život
protestovat proti výsledkům vědy
které do r. 1942 zažila
by jednu z největších filosofek 20. století
patrně nenapadlo
šetřit životy druhých
tišit jejich utrpení
a pomáhat bezbranným
se stalo úběžníkem jejího života
založeném na jádru kristova vykupitelského příběhu
"Láska je to nejsvobodnější ze všeho, co existuje."

Zdeněk A. Eminger

báseň vznikla v reakci na protestující, kteří měli na sobě Davidovu hvězdu. Protestovali „za svobodu“, což v jejich interpretaci znamená protest proti covid-vakcíně (ano to je ten rozdíl mezi skutečnou a údajnou svobodou).